

Sagen sattes til Forhandling.

Frederiksen: Den nugældende Fiskerilov er dateret den 5. April 1888. Det varede jo ikke ret længe, efter at denne Lov var bleven vedtaget, før Fiskerne følte sig mindre tilfredse med den. Allerede i Begyndelsen af 90erne kom der Klager til Regering og Rigsdag over Mangler i Loven af 1888. Paa Grund heraf fremsatte Regeringen første Gang i Folketinget et Forslag til en ny Fiskerilov i Marts 1895, men eftersom Forslaget fremsattes i Slutningen af Samlingen, kom det slet ikke til Behandling. 2den Gang fremsattes Forslag til Fiskerilov, baade angaaende Ferskvands- og Saltvandsfiskeri, i Samlingen 1895—96, men heller ikke denne Gang naaede man til Ende med Behandlingen af Sagen. Vi naaede ikke længere end til her i Folketinget den 17. April 1896 at afgive en Betænkning. Forslaget blev atter fremsat i Samlingen 1896—97. Denne Gang gjaldt det ikke om Fiskeriets Ordning i det hele taget — man havde udtaget Afsnittet om Ferskvandsfiskeriet. Man har haft en Følelse af, at der kunde gaa lang Tid hen, før vi fik en Lov om Saltvandsfiskeri vedtagen, og man mente derfor fra Regeringens Side, at det vilde være heldigt at skille Saltvands- og Ferskvandsfiskeri, saaledes at vi forhaabentlig kunde naa at faa en Lov om Ferskvandsfiskeriet i den Samling. Dette skete ganske vist ikke; vi fik imidlertid en saadan Lov den 26. Marts 1898. Forslaget om Saltvandsfiskeriet blev i 1896—97 behandlet til Ende i Folketinget og sendt frem til Landstinget, men der blev man ikke færdig. Man naaede ikke videre, end til under den 10. Juni 1897 at faa afgiven en foreløbig Betænkning eller Beretning, af hvilken det fremgaar, at det var det saakaldte Aalegaards-spørgsmaal, Sagen var strandet paa. Da det ogsaa af Betænkninger og Beretninger, afgivne af Folketinget, fremgik, at det var dette Spørgsmaal, der væsentlig laa Tingene imellem, nedsatte Regeringen i Efteraaret 1897 en Kommission vedrørende en Ordning af Fiskeriet med Aalegaarde og Aalestader. Efter at den havde afgivet Betænkning, fremsatte Regeringen i Samlingen 1898—99 atter Forslaget om Saltvandsfiskeri, der blev behandlet til Ende i Landstinget, men her kun naaede til første Behandling. Heller ikke i Samlingen 1899—1900 naaede Forslaget her ud over første Behandling, og af den den 23. April afgivne Beretning fremgik det, at Hoved-

vanskeligheden atter laa i Aalegaards-spørgsmaalet.

Forslaget er altsaa i den sidste halve Snes Aar indbragt en 5—6 Gange, snart i det ene, snart i det andet Ting, uden at der er kommet en Lov ud af det. Fiskerne følte sig brøstholdne derover, de mente, ligesom jeg for Resten ogsaa gør, at der var haard Trang til at faa en Fiskerilov, og da det syntes, som om Regeringen og Rigsdagen vare kørte fast med denne Lov, fremkom der fra en stor Kreds af Fiskere en Begæring til den højtærede Landbrugsminister om at faa nedsat en Kommission; der sendtes en Deputation ind til Landbrugsministeren, og han tilsagde dem, at en saadan Kommission skulde blive nedsat, hvad den ogsaa blev under 6te Maj 1902. I deres Andragende udtalte Fiskerne bl. a. Ønsket om, at der maatte komme en Del praktiske Fiskere ind i Kommissionen. Landbrugsministeren imødekom dette Ønske og lod Fiskerne gennem deres Organisationer udpege fem Mand, der vare Fiskere, og een, der tidligere havde været det. Fiskerne anmodede tillige om at faa en Mand ind, der i mange Tilfælde havde været deres juridiske Konsulent, nemlig Overretsprokurator Leth. I det hele taget opfyldte Landbrugsministeren fuldt ud, hvad man overhovedet kunde forlange, og hvad Fiskerne selv forlangte. Det foreliggende Forslag er et Resultat af denne Kommissions Arbejde.

Idet jeg nu aabner Forhandlingerne om denne Sag, mener jeg det praktisk og rigtigt at udtale mig lidt om i alt Fald nogle af de Paragraffer, hvor det foreliggende Forslag afviger fra den gældende Lov og de tidligere Forslag, thi maaske have ikke alle dette Tings Medlemmer læst Kommissionens Forslag igennem og sammenholdt dem med de tidligere Forslag. Men forinden vil jeg dog sige, at det Arbejde, som her foreligger fra Kommissionens Side, maa ikke betragtes som et fuldkomment Arbejde, det maa ikke betragtes, som om jeg eller de enkelte Kommissionsmedlemmer havde faaet deres Ønsker frem i Forslaget, saaledes som vi netop kunde ønske det. Nej, det er saa meget langt fra Tilfældet, at jeg snarere maa sige, at der er ikke et eneste af Kommissionens Medlemmer, som har faaet det, saaledes som han netop ønskede det skulde være, og dersom man ikke i Kommissionen havde vist Resignation for sine egne personlige Ønsker og Standpunkter, saa vilde Følgen ganske sikkert være bleven, at hele Ar-